

Het oude Vrouwtje!

Wanneer het precies geweest is weet ik niet meer, wel ergens in de jaren 80 van de vorige eeuw. Ik ben buschauffeur bij Centraal Nederland en zit op deze zaterdagmiddag op lijn 140 van Utrecht naar Haarlem met zo'n oude 2500.

We hebben de halte nog op het Jaarbeursplein. De passagiers stappen langzaam maar zeker in waaronder een oud nogal verward vrouwtje. Ze vraagt of ik naar Heemstede ga en ik beaam dat. Ze is moeilijk ter been dus ik draag haar de drie trede van de bus op en zet haar vooraan op de eerste stoel.

Ongevraagd geeft ze haar strippenkaart en verteld waar ze vandaan komt en heen wil. Ze komt van Zeist en gaat naar haar kleindochter in Heemstede die voor de tweede keer moeder is geworden. Alle bellen gaan bij mij rinkelen als ik de afstempeltijd zie, zoveel uur over zo'n kort stukje! Moest ze wel lopend door Hoog Catharijne maar dan nog is drie uur wel erg lang!

Ik besluit de centrale in Utrecht, via de mobilfoon, om raad te vragen. Ach laat dat mens toch in haar eigen sop gaar koken is het antwoord. Eenmaal op de A2 vraag ik de centrale in Aalsmeer om raad. Het zijn aan de andere kant een stel klunzen die mij aanraden mij nergens mee te

bemoeien.

Als je zo'n functie hebt, als centralist, heb je dat dan te danken aan de nodige kruiwagens via je vakbond? Bij de eerste belangrijke halte, Uithoorn, vraag ik een serieuze collega om raad, ook die geeft een advies waar ik geen kant mee op kan, niet mee bemoeien en in haar eigen sop laten gaarkoken is zijn welgemeende advies. In Hoofddorp doe ik dat nogmaals bij een collega en die geeft het zelfde antwoord, waar bemoei jij je mee laat ze in haar eigen sop gaar koken!

Het laat mij, na alle verwarde verhalen van het oudje, niet met rust en ik neem een besluit.

Voor het politiebureau in Heemstede, op de parallelweg naast de Cruquiusweg, zet ik de oude 2500 aan de kant en loop het bureau in en vertel mijn verhaal.

Breng snel hier zegt de dienstdoende agent anders moeten we haar straks in donker ergens van straat halen. Met het oude mensje, misschien weegt ze maar 40 kilo, onder mij arm loop ik de treden op van het bureau en lever haar af.

Bij terugkomst in de bus is iedereen razend nieuwsgierig naar de reden van mijn doen en laten. Alle in Utrecht ingestapte passagiers zijn immers onderweg al ergens uitgestapt. Gelukkig kreeg ik na de positieve reacties van het publiek in de bus een goed gevoel over mijn optreden. Mijn dank, een klaterend applaus van de passagiers.